

EE - Ehdi ensin!

Miten toivoisin tulevani kohdatuksi tavallisissa arjen hetkissä rakkaimpieni taholta - vaivihkaa, kiireellä, ärtyisästi, arvostelevasti tai kännykän takaa... vai pysähtyen, silmiin katsoen, ilahtuen, lämmöllä ja hyväksynnällä?

Meillä jokaisella on tarve tulla nähdyksi ja tuntea itsemme merkitykselliseksi. Lapsella huomion ja ihailun tarve on luonnollista - sitä kautta hän rakentaa ymmärrystään siitä, kuka hän on. Jos vanhemman huomiota ei saa arjessa riittävästi, on todennäköistä, että lapsi hakee huomiota ei-toivotuin keinoin. Tavallista on sekin, että haastavaa käytöstä lapsella esiintyy myös silloin, kun ero vanhemmasta lähestyy tai on juuri ollut. Vanhemman pysähtyminen ja lapsen myönteinen kohtaaminen näissä tilanteissa on tärkeää vuorovaikutuksen kannalta. Kiire ja ärtymys heijastuvat lapsesta takaisin kiukutteluna ja harmina. Ymmärrys ja lämpö puolestaan kääntävät vaikeatkin tilanteet lopulta hyväksi.

Voin vaikuttaa siihen, tuleeko lapseni nähdyksi päivän kohtaamisissa tärkeänä ja arvokkaana vai hankalana ja kurjana.

Mitä haluaisin tänään kertoa lapselleni ilmeilläni, eleilläni, kosketuksellani ja sanoillani?

Voinko pysähtyä lapseni ääreen 2–3 minuutiksi joka aamu ennen päiväkotiin lähtöä ja taas iltapäivällä nähdessämme jutellen, ihastellen, sylitellen, hassutellen, silmiin katsoen, ilman kännyköitä tai muita häiriötekijöitä?

Lapsen huomion tarve kertoo siitä, että Sinä olet tärkeä.

Kaikkein tärkein.

Annathan lapsesikin tuntea, että hän on Sinulle tärkein.

Ehdi ensin ja huomaa hyvä.

Ehdi ensin!

Näe minut hyvänä, ja minä näytän sinulle hyvää.

Kuuntelen kun
minulle puhutaan.

Vietän aikaa perheeni
kanssa.

Jätän kännykän sivuun,
kun juttelemme.

Olen ylpeä sinusta.

Mitä haluat
ruuaksi?

Olet rohkea.

Oliko hyvää
ruokaa
koulussa?

Miten koulupäivä
meni?

Mitä tuli läksyksi?

Mitä tänään tehtäisiin?

Oot rakas.

